

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 06.02.2001, sp. zn. 3 Tvo 15/2001, ECLI:CZ:NS:2001:3.TVO.15.2001.1

Číslo: 2/2002

Právní věta:

Doba umístění osoby ve zdravotnickém zařízení na podkladě § 23 odst. 4 písm. b) zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, tj. z důvodů nesouvisejících s trestním řízením, se nezapočítává do doby trvání zadržení této osoby a rozhodování o její vazbě, a to ani tehdy, navazují-li bezprostředně na propuštění ze zdravotnického zařízení její zajištění pro účely trestního řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 06.02.2001

Spisová značka: 3 Tvo 15/2001

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vazba

Předpisy: § 75 tr. ř.
§ 76 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl stížnost obviněného J. P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 12. 2000 sp. zn. 2 Ntv 20/2000 v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 26/99.

Z o d ů v o d n ě n í:

Usnesením ze dne 12. 12. 2000 sp. zn. 2 Ntv 20/2000 rozhodl Vrchní soud v Praze podle § 71 odst. 3 tr. ř. o prodloužení vazby obviněného J. P. v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 26/99 do 1. 4. 2001. Týmž usnesením bylo rozhodnuto o prodloužení vazby spoluobviněného D. B.

Proti tomuto usnesení podal obviněný J. P. včasnou stížnost. Namítl, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro jeho zadržení a vzetí do vazby, neboť zadržen byl podle § 14 zák. č. 283/1991 Sb. společně s obviněným D. B. již 13. 1. 1999, kdy byl umístěn do detoxikačního střediska, a až po šesti dnech dne 19. 1. 1999 byl vzat do vazby. V uvedené trestní věci mu byl uložen pouze šestiletý trest odnětí svobody, který nelze považovat za vysoký trest a nelze se proto ani obávat, že v případě propuštění

na svobodu by uprchl či se skrýval. Důvod vazby ve smyslu § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. tedy není v jeho případě dán, stejně jako nejsou splněny podmínky § 71 odst. 3 tr. ř. pro prodloužení této vazby, když v hlavním líčení konaném před Městským soudem v Praze došlo k značným průtahům. Z obsahu podané stížnosti se proto podává, že obviněný J. P. se jí domáhal zrušení napadeného usnesení vrchního soudu s tím, aby znovu bylo rozhodnuto tak, že návrh předsedkyně senátu Městského soudu v Praze na prodloužení lhůty trvání jeho vazby se zamítá.

Nejvyšší soud podle § 147 odst. 1, 2 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, pokud se týká obviněného J. P., i správnost řízení, jež této části napadeného usnesení předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná.

Nejvyšší soud se v první řadě zabýval námitkou obviněného J. P., že v jeho případě byly porušeny zákonné lhůty pro vzetí obviněného do vazby, neboť zadržen byl již 13. 1. 1999, kdežto do vazby byl vzat až s účinností od 19. 1. 1999.

Z policejních záznamů a lékařských zpráv obsažených v trestním spise vedeném o této věci je zřejmé, že obviněný J. P. byl skutečně dne 13. 1. 1999 dodán policejními orgány do Detoxikační stanice Kliniky anesteziologie a resuscitace Fakultní nemocnice Královské Vinohrady v P., neboť vzhledem k pozitivnímu nálezu omamných a psychotropních látek v těle nebyl schopen umístění v policejní cele. Jeho detoxikace byla ukončena 19. 1. 1999, kdy byl v 15.25 hod. vyšetřovatelem podle § 75 tr. ř. zadržen a následujícího dne, tedy 20. 1. 1999 ve 14.04 hod., usnesením soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. Nt 72/99 podle § 68 tr. ř. vzat do vazby z důvodu § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř.

I když to ve zmíněných policejních a lékařských listinných materiálech není explicitně uvedeno, je zřejmé, že obviněný J. P. byl do uvedené detoxikační stanice dodán policejním orgánem na základě § 23 odst. 4 písm. b) zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, v platném znění, podle kterého je možno nemocného převzít do ústavní péče bez jeho souhlasu mimo jiné i tehdy, jestliže jeví známky intoxikace a ohrožuje sebe nebo své okolí. Citovaný zákon o péči o zdraví lidu však není součástí odvětví trestního práva, nýbrž práva správního. Řízení o přípustnosti tohoto převzetí, resp. držení nemocného v ústavu zdravotní péče je tzv. detenčním řízením podle § 191 a násl. o. s. ř., tedy součástí občanského soudního řízení. Pokud byl tedy obviněný J. P. v době od 13. do 19. 1. 1999 umístěn ve zmíněném detoxikačním oddělení FN Královské Vinohrady v P., nestalo se tak v rámci zajišťovacích institutů tohoto trestního řízení, ale v rámci institutu správního práva přezkoumatelného v občanském soudním řízení. Detence obviněného J. P. v detoxikačním oddělení od 13. do 19. 1. 1999 proto nemůže být zahrnována do doby trvání jeho vazby v této trestní věci a přezkoumávána podle § 147 odst. 1, 2 tr. ř. stížnostním soudem (v daném případě Nejvyšším soudem) v tomto trestním řízení.

Účinnost vzetí obviněného J. P. v této trestní věci do vazby se tedy podle § 71 odst. 8 tr. ř. počítá až od jeho zadržení vyšetřovatelem dne 19. 1. 1999, takže dvouletá lhůta jejího trvání (§ 71 odst. 3 tr. ř.) uplynula 19. 1. 2001.

V takto vymezeném rámci trestního, resp. vazebního řízení v této věci podala předsedkyně senátu Městského soudu v Praze návrh na prodloužení vazby obviněného J. P. ve lhůtě a způsobem obsaženými v ustanovení § 71 odst. 6 tr. ř. Důvod tzv. útěkové vazby ve smyslu § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř., pro který byl obviněný J. P. do vazby v této věci vzat a po celé dvouleté období se v ní i nacházel, v souvislosti s jeho nepravomocným odsouzením rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2000 sp. zn. 4 T 26/99 pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. a další trestné činy k úhrnnému šestiletému trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění, neztrácí ani v současné době nic na své aktuálnosti. Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že dosavadní doba trvání tohoto jeho trestního stíhání a potažmo i jeho vazby jsou ovlivněny faktory ryze objektivní povahy, zejména

závažností a složitostí věci a nutností hlavní líčení vícekrát odročovat. Kdyby naopak v tomto stadiu řízení, kdy o odvolání obviněného J. P. (a dalšího spoluobviněného) bude rozhodovat soud druhé instance, byl obviněný J. P. propuštěn na svobodu, hrozí, že by uprchl, popř. se skrýval, a dosažení účelu tohoto trestního řízení, tj. provedení odvolacího řízení a výkon rozhodnutí, pak přinejmenším podstatně ztížil (§ 71 odst. 3, § 1 odst. 1 tr. ř.).

Nejvyšší soud tedy nezjistil nic, co by svědčilo pro jiné rozhodnutí, než jaké v této trestní věci obviněného J. P. učinil Vrchní soud v Praze v napadeném usnesení, jímž podle § 71 odst. 3 tr. ř. prodloužil vazbu obviněného jen na dobu nezbytně nutnou k provedení odvolacího řízení. Stížnost obviněného proti tomuto usnesení proto byla jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.